

Rosja

Komunikat Ministra Sprawiedliwości w sprawie obowiązywania Porozumienia między Ministerstwem Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej i Ministerstwem Sprawiedliwości Federacji Rosyjskiej o trybie porozumiewania się w sprawach cywilnych na podstawie Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Federacją Rosyjską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych i karnych z dnia 16 września 1996 r., zawartego w Sankt Petersburgu, dnia 17 maja 2012 r

z dnia 29 października 2012 r. ([M.P. z 2012 r. poz. 885](#))

Podaje się niniejszym do wiadomości, że na podstawie [art. 3 ust. 4](#) Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Federacją Rosyjską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych i karnych, sporządzonej w Warszawie dnia 16 września 1996 r. (Dz.U. z 2002 r. Nr 83, [poz. 750](#)), w Sankt Petersburgu, dnia 17 maja 2012 r., zostało zawarte Porozumienie między Ministerstwem Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej i Ministerstwem Sprawiedliwości Federacji Rosyjskiej o trybie porozumiewania się w sprawach cywilnych na podstawie Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Federacją Rosyjską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych i karnych z dnia 16 września 1996 r. Tekst porozumienia stanowi załącznik do niniejszego komunikatu.

Zgodnie z [art. 6](#) Porozumienia weszło ono w życie dnia 16 lipca 2012 r.

Załącznik Porozumienie między Ministerstwem Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej i Ministerstwem Sprawiedliwości Federacji Rosyjskiej o trybie porozumiewania się w sprawach cywilnych na podstawie Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Federacją Rosyjską o.

Ministerstwo Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej i Ministerstwo Sprawiedliwości Federacji Rosyjskiej, zwane dalej „Stronami”,

działając na podstawie artykułu 3 ustęp 4 Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Federacją Rosyjską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych i karnych z dnia 16 września 1996 r., zwanej dalej „Umową”,

w celu uproszczenia trybu porozumiewania się właściwych organów przy udzielaniu pomocy prawnej w sprawach cywilnych,

uzgodniły co następuje:

Art. 1

1. W zakresie udzielania pomocy prawnej w sprawach cywilnych, do których ma zastosowanie Umowa, niżej wymienione właściwe organy Stron porozumiewają się bezpośrednio.

2. W rozumieniu niniejszego Porozumienia właściwymi organami są: ze strony Rzeczypospolitej Polskiej - sądy okręgowe Rzeczypospolitej Polskiej (zwane dalej „sądy okręgowe”), a ze strony Federacji Rosyjskiej - terenowe organy Ministerstwa Sprawiedliwości Federacji Rosyjskiej w jednostkach podziału terytorialnego Federacji Rosyjskiej (zwane dalej

„terenowe organy”), a w zakresie określonym w artykule 2 ustęp 3 niniejszego Porozumienia - sądy arbitrażowe Federacji Rosyjskiej (zwane dalej „sądy arbitrażowe”).

Art. 2

1. Sądy Rzeczypospolitej Polskiej, przed którymi toczą się postępowania, przekazują wnioski o udzielenie pomocy prawnej za pośrednictwem sądu okręgowego do terenowego organu, który przekazuje je do sądu Federacji Rosyjskiej właściwego dla wykonania wniosków.

2. Sądy powszechne Federacji Rosyjskiej, przed którymi toczą się postępowania, przekazują wnioski o udzielenie pomocy prawnej za pośrednictwem terenowego organu do sądu okręgowego, który przekazuje je do sądu Rzeczypospolitej Polskiej właściwego dla wykonania wniosków.

3. Sądy arbitrażowe, przed którymi toczą się postępowania, przekazują wnioski o udzielenie pomocy prawnej bezpośrednio do sądu okręgowego, który przekazuje je do sądu Rzeczypospolitej Polskiej właściwego dla wykonania wniosków.

4. Sąd Federacji Rosyjskiej, który otrzymał od terenowego organu wniosek sądu Rzeczypospolitej Polskiej o udzielenie pomocy prawnej wykonuje ten wniosek albo przesyła go do sądu właściwego do jego wykonania.

Art. 3

1. Strony przekazują sobie wzajemnie informacje dotyczące nazw i adresów właściwych organów, wymienionych w artykule 1 niniejszego Porozumienia, a ponadto zakres ich właściwości terytorialnej.

2. Strony zawiadamiają się o wszelkich zmianach dotyczących tych danych.

Art. 4

1. Sąd arbitrażowy przekazuje materiały dotyczące wykonania wniosku o udzielenie pomocy prawnej bezpośrednio do sądu Rzeczypospolitej Polskiej, który wystąpił z wnioskiem.

2. Sądy Stron inne niż wymienione w ustępie 1 niniejszego artykułu przesyłają materiały dotyczące wykonania wniosku o udzielenie pomocy prawnej za pośrednictwem właściwych organów, określonych w artykule 1 niniejszego Porozumienia.

Art. 5 Za zgodą obu Stron niniejsze Porozumienie może być zmienione.

Art. 6 Niniejsze Porozumienie wchodzi w życie po upływie 60 dni od dnia jego podpisania.

Art. 7

1. Każda ze Stron może wypowiedzieć niniejsze Porozumienie w dowolnym czasie poprzez zawiadomienie drugiej Strony na piśmie w drodze dyplomatycznej. W takim przypadku Porozumienie traci moc po upływie 60 dni od chwili otrzymania takiego zawiadomienia,

2. Niniejsze Porozumienie traci moc także w wypadku utraty mocy Umowy.

Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Federacją Rosyjską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych i karnych

z dnia 16 września 1996 r. ([Dz.U. 2002 Nr 83, poz. 750](#))

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 16 września 1996 r. została sporządzona w Warszawie Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Federacją Rosyjską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych i karnych, w następującym brzmieniu:

wersja w języku rosyjskim

UMOWA

między Rzeczpospolitą Polską a Federacją Rosyjską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych i karnych

Rzeczpospolita Polska i Federacja Rosyjska, zwane dalej „Umawiającymi się Stronami”,

kierując się pragnieniem dalszego rozwoju przyjacielskich stosunków między obydwojma Państwami oraz dążąc do pogłębiania i doskonalenia wzajemnej współpracy w dziedzinie pomocy prawnej i stosunków prawnych,

uzgodniły, co następuje:

Część pierwsza. Postanowienia ogólne.

Art. 1. Ochrona prawna.

1. Obywatele jednej Umawiającej się Strony korzystają na terytorium drugiej Umawiającej się Strony z takiej samej ochrony prawnej w sprawach osobistych i majątkowych, jaka przysługuje obywatelom tej Umawiającej się Strony.

2. Obywatele jednej Umawiającej się Strony mają prawo swobodnego i nieskrępowanego zwracania się do organów drugiej Umawiającej się Strony, właściwych w sprawach cywilnych i karnych, występowania przed nimi, wytaczania powództw, składania wniosków, jak również dokonywania innych czynności procesowych na tych samych warunkach, co obywatele tej Umawiającej się Strony.

3. Postanowienia niniejszej umowy dotyczące obywateli Umawiających się Stron stosuje się odpowiednio do osób prawnych utworzonych zgodnie z prawem jednej z Umawiających się Stron.

4. Sprawami cywilnymi w rozumieniu niniejszej umowy są również sprawy rodzinne i pracownicze.

Art. 2. Udzielanie pomocy prawnej. Organy wymiaru sprawiedliwości i inne organy Umawiających się Stron, właściwe w sprawach cywilnych i karnych, udzielają sobie w tych sprawach wzajemnie pomocy prawnej. Organami wymiaru sprawiedliwości są sądy i prokuratury, jak również notariat, jeżeli jest on właściwy w sprawach cywilnych zgodnie z prawem tej Umawiającej się Strony, na której terytorium ma siedzibę.

Art. 3. Tryb porozumiewania się.

1. W sprawach objętych niniejszą umową organy wymiaru sprawiedliwości Umawiających się Stron porozumiewają się za pośrednictwem organów centralnych.

2. W rozumieniu niniejszej umowy organami centralnymi są: ze strony Rzeczypospolitej Polskiej – Ministerstwo Sprawiedliwości, a ze strony Federacji Rosyjskiej – Ministerstwo Sprawiedliwości i Prokuratura Generalna.

3. Inne organy Umawiających się Stron, właściwe w sprawach cywilnych i karnych, zwracają się o udzielenie pomocy prawnej do swych organów wymiaru sprawiedliwości. Wnioski te przekazuje się za pośrednictwem organów centralnych.

4. Organy centralne mogą uzgodnić, że w niektórych sprawach organy wymiaru sprawiedliwości Umawiających się Stron porozumiewają się bezpośrednio.

Art. 4. Język we wzajemnym obrocie.

1. Wnioski o udzielenie pomocy prawnej sporządza się w języku wzywającej Umawiającej się Strony.

2. Jeżeli według postanowień niniejszej umowy wymagane jest dołączenie do przesyłanych pism i dokumentów tłumaczenia ich na język drugiej Umawiającej się Strony, tłumaczenia te powinny być odpowiednio uwierzytelnione.

Art. 5. Zakres pomocy prawnej. Umawiające się Strony udzielają sobie wzajemnie pomocy prawnej przez dokonywanie poszczególnych czynności procesowych przewidzianych przez prawo wezwanej Umawiającej się Strony, a w szczególności przez sporządzanie, przesyłanie i doręczanie dokumentów, dokonywanie przeszukań, odbieranie i wydawanie dowodów rzeczowych, opracowywanie opinii przez biegłych, przesłuchiwanie stron, świadków, biegłych, podejrzanych, oskarżonych i innych osób, przejmowanie ścigania karnego, wydawanie osób w celu ścigania karnego lub wykonania wyroku, przekazywanie skazanych w celu wykonania kary.

Art. 6. Treść i forma wniosku o udzielenie pomocy prawnej.

1. Wniosek o udzielenie pomocy prawnej powinien zawierać:

1)

oznaczenie organu wzywającego,

2)

oznaczenie organu wezwanego,

3)

oznaczenie sprawy, w której występuje się o udzielenie pomocy prawnej,

4)

imiona i nazwiska stron, podejrzanych, oskarżonych lub skazanych, ich miejsca stałego lub czasowego pobytu, obywatelstwo, zawód, a w sprawach karnych, w miarę możliwości, również miejsce i datę urodzenia, imiona ich rodziców, a co do osób prawnych – ich nazwę i siedzibę,

5)

imiona i nazwiska oraz adresy przedstawicieli osób wymienionych w punkcie 4,

6)

treść wniosku i informacje niezbędne do jego wykonania, w tym również imiona, nazwiska, adresy świadków oraz datę i miejsce urodzenia, o ile są one znane,

7)

w sprawach karnych – dodatkowo opis popełnionego czynu przestępnego i jego kwalifikację prawną.

2. Wniosek o udzielenie pomocy prawnej powinien być opatrzony podpisem i pieczęcią urzędową organu wzywającego.

3. Umawiające się Strony mogą do wniosków o udzielenie pomocy prawnej używać dwujęzycznych druków.

Art. 7. Wykonywanie wniosku o udzielenie pomocy prawnej.

1. Przy wykonywaniu wniosku o udzielenie pomocy prawnej organ wezwany stosuje przepisy prawne swego państwa. Na wniosek organu wzywającego mogą być zastosowane przepisy procesowe wzywającej Umawiającej się Strony, jeżeli nie są one sprzeczne z prawem wezwanej Umawiającej się Strony.
2. Jeżeli organ wezwany nie jest właściwy do wykonania wniosku, przekazuje wniosek organowi właściwemu, zawiadamiając o tym organ wzywający.
3. Na wniosek organu wzywającego organ wezwany zawiadamia we właściwym czasie organ wzywający i strony o terminie i miejscu wykonania wniosku.
4. Jeżeli dokładny adres osoby, której dotyczy wniosek, jest nieznany, organ wezwany podejmie odpowiednie czynności zmierzające do jego ustalenia.
5. Po wykonaniu wniosku organ wezwany przesyła dokumenty organowi wzywającemu. Jeżeli wniosek nie może być wykonany, organ wezwany zwraca wniosek organowi wzywającemu, zawiadamiając o przyczynie jego niewykonania.

Art. 8. Wezwanie świadka lub biegłego.

1. Jeżeli w postępowaniu przygotowawczym lub sądowym toczącym się na terytorium jednej Umawiającej się Strony zajdzie potrzeba osobistego stawiennictwa świadka lub biegłego, przebywającego na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, należy zwrócić się do właściwego organu wymiaru sprawiedliwości tej Umawiającej się Strony o doręczenie wezwania.
2. Wezwanie nie może zawierać zagrożenia zastosowania środków przymusu na wypadek niestawiennictwa.
3. Świadek lub biegły bez względu na posiadane obywatelstwo, który dobrowolnie stawił się na wezwanie przed właściwym organem wzywającej Umawiającej się Strony, nie może być na terytorium tej Strony pociągnięty do odpowiedzialności za przestępstwo lub wykroczenie ani aresztowany, ani nie może odbywać kary z powodu jakiegokolwiek czynu popełnionego przed przekroczeniem jej granicy państwowej. Osoby takie nie mogą być także pociągnięte do odpowiedzialności za przestępstwo lub wykroczenie ani aresztowane, ani nie mogą odbywać kary w związku ze złożonym zeznaniem lub opinią biegłego lub w związku z czynem będącym przedmiotem postępowania.
4. Świadek lub biegły traci uprawnienie, o którym mowa w ustępie 3, jeżeli nie opuści terytorium wzywającej Umawiającej się Strony w terminie piętnastu dni od dnia zawiadomienia go o tym, że jego obecność nie jest już konieczna. Do tego terminu nie wlicza się czasu, w ciągu którego świadek lub biegły nie mógł opuścić terytorium wzywającej Umawiającej się Strony z przyczyn od niego niezależnych.
5. Świadek lub biegły, który stawił się na wezwanie na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, ma prawo do zwrotu przez organ wzywający kosztów związanych z przejazdem i pobytem za granicą i utraconego zarobku, a biegły – ponadto prawo do wynagrodzenia za czynności biegłego. W wezwaniu zamieszcza się informację, do jakiego rodzaju świadczeń mają prawo osoby wezwane; na ich wniosek wzywająca Umawiająca się Strona udzieli zaliczki na pokrycie kosztów.

Art. 9. Doręczenie dokumentów. Organ wezwany doręcza dokumenty w trybie obowiązującym w jego państwie, jeżeli doręczane dokumenty zostały sporządzone w języku strony wezwanej albo jeżeli dołączono uwierzytelnione tłumaczenie na język tej strony. Jeżeli dokumenty nie zostały sporządzone w języku strony wezwanej albo nie dołączono tłumaczenia, doręcza się je adresatowi, jeżeli zgadza się dobrowolnie je przyjąć.

Art. 10. Potwierdzenie doręczenia dokumentów. Doręczenie dokumentów stwierdza się w potwierdzeniu doręczenia podpisanym przez osobę, której dokument doręczono,

opatrzoną pieczęcią urzędową organu wezwanego oraz zawierającą datę doręczenia i podpis pracownika organu doręczającego dokument, lub w innym dokumencie sporządzonym przez ten organ, w którym powinien być oznaczony sposób, miejsce i data doręczenia.

Art. 11. Koszty pomocy prawnej.

1. Każda z Umawiających się Stron ponosi koszty powstałe na swym terytorium w związku z udzieleniem pomocy prawnej.

2. Organ wezwany zawiadamia organ wzywający o wysokości powstałych kosztów. Jeżeli organ wzywający pobierze należne koszty od osoby zobowiązanej do ich zwrotu, suma ta przypada tej Umawiającej się Stronie, która ją pobrata.

Art. 12. Udzielanie informacji. Organy centralne Umawiających się Stron udzielają sobie wzajemnie, na wniosek, informacji o przepisach prawnych, które w ich państwach obowiązują lub obowiązywały, jak również o praktyce ich stosowania przez organy wymiaru sprawiedliwości.

Art. 13. Przekazywanie przedmiotów i sum pieniężnych. Jeżeli w wykonaniu niniejszej umowy następuje przekazanie przedmiotów lub sum pieniężnych z terytorium jednej Umawiającej się Strony na terytorium drugiej Umawiającej się Strony albo przedstawicielstwu dyplomatycznemu lub urzędowi konsularnemu drugiej Umawiającej się Strony, odbywa się to zgodnie z przepisami prawa tej Umawiającej się Strony, której organ dokonuje przekazania.

Art. 14. Ustalanie adresów i innych danych.

1. Organy wymiaru sprawiedliwości Umawiających się Stron udzielają sobie na wniosek pomocy w ustalaniu adresów osób przebywających na ich terytorium w zakresie udzielania pomocy prawnej w sprawach cywilnych i karnych.

2. Jeżeli do sądu jednej z Umawiających się Stron zostanie wniesiony pozew o alimenty przeciwko osobie przebywającej na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, organ wymiaru sprawiedliwości tej Umawiającej się Strony udzieli, na wniosek, w miarę możliwości, pomocy przy ustalaniu miejsca pracy i wysokości dochodów osoby pozwanej.

Art. 15. Uznawanie dokumentów.

1. Dokumenty, które sporządził lub uwierzytelnił właściwy organ jednej z Umawiających się Stron, opatrzone pieczęcią urzędową i podpisem osoby uprawnionej, posiadają moc dowodową na terytorium drugiej Umawiającej się Strony bez potrzeby legalizacji. Dotyczy to także odpisów i tłumaczeń dokumentów, które uwierzytelnił właściwy organ.

2. Dokumenty, które na terytorium jednej z Umawiających się Stron traktowane są jako dokumenty urzędowe, uważane są za takie również na terytorium drugiej Umawiającej się Strony.

Art. 16. Przesyłanie dokumentów stanu cywilnego i innych dokumentów.

1. Umawiające się Strony zobowiązują się do przesyłania sobie wzajemnie, na wniosek, w drodze dyplomatycznej, bez tłumaczenia i bezpłatnie, dokumentów dotyczących wykształcenia, stażu pracy i innych dokumentów, które dotyczą osobistych praw i interesów obywateli drugiej Umawiającej się Strony.

2. Urzędy stanu cywilnego jednej Umawiającej się Strony przesyłają na wniosek organów drugiej Umawiającej się Strony odpisy aktów stanu cywilnego, bez tłumaczenia i bezpłatnie.

Art. 17. Odmowa udzielenia pomocy prawnej. Pomocy prawnej można odmówić, jeżeli jej udzielenie może zagrozić suwerenności, bezpieczeństwu, porządkowi publicznemu lub innym ważnym interesom albo pozostawałoby w sprzeczności z podstawowymi zasadami prawa lub międzynarodowymi zobowiązaniami wezwanej Umawiającej się Strony.

Część druga. Sprawy cywilne.

Art. 18. Postanowienia ogólne. Jeżeli zgodnie z postanowieniami niniejszej umowy do podjęcia czynności właściwe są organy wymiaru sprawiedliwości obu Umawiających się Stron, a wniosek o wszczęcie postępowania wniesiony został do organu jednej z nich, wyłączona jest właściwość organu wymiaru sprawiedliwości drugiej Umawiającej się Strony.

Rozdział pierwszy. Sprawy z zakresu prawa osobowego.

Art. 19. Zdolność prawna i zdolność do czynności prawnych.

1. Zdolność do czynności prawnych osoby fizycznej ocenia się według prawa tej Umawiającej się Strony, której osoba ta jest obywatelem.
2. Zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych osoby prawnej ocenia się według prawa tej Umawiającej się Strony, zgodnie z którym osoba ta została utworzona.

Ubezważnowolnienie całkowite i częściowe.

Art. 20 Jeżeli niniejsza umowa nie stanowi inaczej, do ubezważnowolnienia całkowitego i częściowego właściwy jest sąd tej Umawiającej się Strony, której obywatelem jest osoba mająca być ubezważnowolniona. Sąd ten stosuje prawo swego państwa.

Art. 21

1. Jeżeli sąd jednej Umawiającej się Strony stwierdzi, że zachodzą przesłanki do ubezważnowolnienia całkowitego lub częściowego osoby zamieszkałej na jej terytorium i posiadającej obywatelstwo drugiej Umawiającej się Strony, zawiadamia o tym właściwy sąd tej Umawiającej się Strony, której obywatelem jest ta osoba.
2. W wypadkach niecierpiących zwłoki sąd określony w ustępie 1 może podjąć czynności potrzebne dla ochrony tej osoby lub jej majątku. Informacje o tych czynnościach przesyła się właściwemu sądowi tej Umawiającej się Strony, której obywatelem jest ta osoba.
3. Jeżeli sąd drugiej Umawiającej się Strony zawiadomiony zgodnie z ustępem 1 oznajmi, że pozostawia dalsze czynności sądowi miejsca zamieszkania tej osoby, albo nie wypowie się w terminie trzech miesięcy, sąd miejsca zamieszkania tej osoby może przeprowadzić postępowanie o ubezważnowolnienie całkowite lub częściowe według prawa swego państwa, o ile taką samą przyczynę ubezważnowolnienia całkowitego lub częściowego przewiduje również prawo tej Umawiającej się Strony, której dana osoba jest obywatelem. Orzeczenie o ubezważnowolnieniu całkowitym lub częściowym przesyła się właściwemu sądowi drugiej Umawiającej się Strony.

Art. 22 Postanowienia artykułów 20 i 21 stosuje się odpowiednio do uchylenia ubezważnowolnienia całkowitego i częściowego.

Art. 23. Uznanie osoby za zaginioną lub zmarłą.

1. Do uznania osoby za zaginioną lub zmarłą i do stwierdzenia zgonu właściwe są prawo i sądy tej Umawiającej się Strony, której obywatelem była ta osoba w czasie, gdy według ostatnich wiadomości pozostawała przy życiu.
2. Sąd jednej Umawiającej się Strony może zgodnie z prawem swego państwa uznać obywatela drugiej Umawiającej się Strony za zaginionego lub zmarłego i stwierdzić jego zgon:
 - 1) na wniosek osoby zamierzającej zrealizować swoje uprawnienia wynikające z dziedziczenia lub stosunków majątkowych między małżonkami co do majątku nieruchomości osoby

zaginionej lub zmarłej, znajdującego się na terytorium tej Umawiającej się Strony, której sąd ma wydać orzeczenie,

2)

na wniosek małżonka osoby zaginionej lub zmarłej, zamieszkującego w czasie złożenia wniosku na terytorium tej Umawiającej się Strony, której sąd ma wydać orzeczenie.

3. Orzeczenie wydane na podstawie ustępu 2 wywiera skutki prawne wyłącznie na terytorium tej Umawiającej się Strony, której sąd wydał orzeczenie.

Rozdział drugi. Sprawy z zakresu prawa rodzinnego.

Art. 24. Zawarcie małżeństwa.

1. Przesłanki zawarcia małżeństwa ocenia się dla każdej z osób zawierających małżeństwo, według prawa tej Umawiającej się Strony, której obywatelem jest ta osoba. W zakresie przeszkód do zawarcia małżeństwa stosuje się ponadto prawo tej Umawiającej się Strony, na której terytorium jest ono zawierane.

2. Formę zawarcia małżeństwa określa prawo tej Umawiającej się Strony, na której terytorium małżeństwo jest zawierane.

Art. 25. Stosunki osobiste i majątkowe między małżonkami.

1. Stosunki osobiste i majątkowe między małżonkami podlegają prawu tej Umawiającej się Strony, na której terytorium małżonkowie mają miejsce zamieszkania.

2. Jeżeli jeden z małżonków ma miejsce zamieszkania na terytorium jednej Umawiającej się Strony, drugi zaś – na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, to dla stosunków osobistych i majątkowych między nimi właściwe jest prawo tej Umawiającej się Strony, której obywatelami są małżonkowie. Jeżeli jeden z małżonków jest obywatelem jednej Umawiającej się Strony, a drugi – obywatelem drugiej Umawiającej się Strony, właściwe jest prawo tej Umawiającej się Strony, przed której sądem toczy się postępowanie.

3. W sprawach dotyczących stosunków osobistych i majątkowych między małżonkami w wypadku przewidzianym w ustępie 1 właściwe są sądy tej Umawiającej się Strony, na której terytorium małżonkowie mają miejsce zamieszkania. Jeżeli małżonkowie są obywatelami drugiej Umawiającej się Strony, właściwe są również sądy tej Umawiającej się Strony. W wypadku przewidzianym w ustępie 2 właściwe są sądy tej Umawiającej się Strony, której obywatelami są małżonkowie. Jeżeli jeden z małżonków jest obywatelem jednej Umawiającej się Strony, a drugi – obywatelem drugiej Umawiającej się Strony, właściwe są sądy obu Umawiających się Stron.

Art. 26. Rozwód.

1. W sprawach o rozwód właściwe są prawo i organy tej Umawiającej się Strony, której obywatelami są małżonkowie w chwili zgłoszenia wniosku. Jeżeli małżonkowie mają miejsce zamieszkania na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, właściwe są również organy tej Umawiającej się Strony.

2. Jeżeli w chwili zgłoszenia wniosku jeden z małżonków jest obywatelem jednej Umawiającej się Strony, drugi zaś – obywatelem drugiej Umawiającej się Strony, rozwód podlega prawu tej Umawiającej się Strony, na której terytorium mają oni miejsce zamieszkania. Jeżeli jeden z małżonków ma miejsce zamieszkania na terytorium jednej Umawiającej się Strony, a drugi – na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, właściwe jest prawo tej Umawiającej się Strony, przed której organem toczy się postępowanie.

3. W sprawach o rozwód w wypadku przewidzianym w ustępie 2 właściwy jest organ tej Umawiającej się Strony, na której terytorium małżonkowie mają miejsce zamieszkania. Jeżeli

jeden z małżonków ma miejsce zamieszkania na terytorium jednej Umawiającej się Strony, a drugi – na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, właściwe są organy obu Umawiających się Stron.

4. Sąd właściwy do orzekania w sprawie o rozwód jest również właściwy do orzekania o władzy rodzicielskiej i alimentach na rzecz małoletnich dzieci.

Art. 27. Ustalenie istnienia małżeństwa oraz uznanie małżeństwa za nieważne. W sprawach o ustalenie istnienia małżeństwa oraz unieważnienie małżeństwa stosuje się prawo tej Umawiającej się Strony, któremu podlegało zawarcie małżeństwa. Właściwość sądów określa się zgodnie z artykułem 26.

Art. 28. Stosunki prawne między rodzicami i dziećmi.

1. Stosunki prawne między rodzicami i dziećmi podlegają prawu tej Umawiającej się Strony, na której terytorium mają oni miejsce zamieszkania.

2. Jeżeli którykolwiek z rodziców lub dzieci ma miejsce zamieszkania na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, to stosunki prawne między nimi podlegają prawu tej Umawiającej się Strony, której obywatelem jest dziecko.

3. W sprawach dotyczących stosunków między rodzicami i dziećmi właściwe są organy tej Umawiającej się Strony, której obywatelem jest dziecko, jak również organy tej Umawiającej się Strony, na której terytorium dziecko ma miejsce zamieszkania.

Art. 29. Inne sprawy alimentacyjne.

1. W innych sprawach alimentacyjnych właściwe jest prawo tej Umawiającej się Strony, na której terytorium ma miejsce zamieszkania osoba ubiegająca się o alimenty.

2. W sprawach, o których mowa w ustępie 1, właściwy jest sąd tej Umawiającej się Strony, na której terytorium ma miejsce zamieszkania osoba ubiegająca się o alimenty.

Art. 30. Przeprowadzenie.

1. Do przeprowadzenia stosuje się prawo tej Umawiającej się Strony, której obywatelem jest przeprowadzający w czasie zgłoszenia wniosku. Jeżeli przeprowadzający jest obywatelem jednej Umawiającej się Strony, a ma miejsce zamieszkania na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, stosuje się prawo tej Umawiającej się Strony.

2. Do przeprowadzenia stosuje się także prawo tej Umawiającej się Strony, której obywatelem jest przeprowadzany, w odniesieniu do jego zgody, zgody jego przedstawiciela ustawowego, zezwolenia właściwego organu państwowego oraz ograniczeń przeprowadzenia z powodu zmiany miejsca zamieszkania przeprowadzanego na miejsce zamieszkania w innym państwie.

3. Jeżeli dziecko przeprowadzają małżonkowie, z których jeden jest obywatelem jednej Umawiającej się Strony, drugi zaś – obywatelem drugiej Umawiającej się Strony, muszą być spełnione wymagania przewidziane przez prawo obu Umawiających się Stron. Jeżeli jednak małżonkowie mają miejsce zamieszkania na terytorium jednej z Umawiających się Stron, stosuje się prawo tej Umawiającej się Strony.

4. Postanowienia ustępów 1–3 stosuje się odpowiednio do zmiany, rozwiązania i unieważnienia przeprowadzenia.

5. W sprawach o przeprowadzenie, zmianę, rozwiązanie i unieważnienie przeprowadzenia właściwy jest organ Umawiającej się Strony, której obywatelem jest przeprowadzany w czasie zgłoszenia wniosku. Jeżeli przeprowadzany jest obywatelem jednej Umawiającej się Strony, a ma miejsce zamieszkania na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, gdzie ma miejsce zamieszkania także przeprowadzający, właściwy jest również organ tej Umawiającej się Strony.

Opieka i kuratela.

Art. 31

1. W sprawach opieki i kurateli właściwe jest, jeżeli niniejsza umowa nie stanowi inaczej, prawo tej Umawiającej się Strony, której obywatelem jest osoba potrzebująca opiekuna lub kurateli.
2. Stosunki prawne między opiekunem lub kuratorem a osobą pozostającą pod opieką lub kuratelą podlegają prawu tej Umawiającej się Strony, której organ ustanowił opiekę lub kuratelę.
3. Obowiązek przyjęcia opieki lub kurateli podlega prawu tej Umawiającej się Strony, której obywatelem jest osoba wskazana jako opiekun lub kurator.
4. Dla obywatela jednej Umawiającej się Strony może być ustanowiony opiekun lub kurator, będący obywatelem drugiej Umawiającej się Strony, jeżeli zamieszkuje on na terytorium tej Umawiającej się Strony, na której terytorium opieka lub kuratela ma być sprawowana, i jeżeli jego ustanowienie najbardziej odpowiada interesom osoby podlegającej opiece lub kurateli.
5. W sprawach ustanowienia opieki i kurateli właściwy jest organ tej Umawiającej się Strony, której obywatelem jest osoba potrzebująca opieki lub kurateli.

Art. 32

1. Jeżeli dla ochrony interesów obywatela jednej Umawiającej się Strony, którego miejsce zamieszkania lub pobytu albo którego majątek znajduje się na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, zachodzi potrzeba podjęcia środków w zakresie opieki lub kurateli, organ tej Umawiającej się Strony zawiadomi o tym niezwłocznie organ właściwy wymieniony w artykule 31 ustęp 5.
2. W wypadkach niecierpiących zwłoki organ drugiej Umawiającej się Strony podejmie odpowiednie tymczasowe czynności według własnego prawa i niezwłocznie zawiadomi o tym organ właściwy wymieniony w artykule 31 ustęp 5. Czynności te pozostają w mocy do czasu podjęcia przez ten organ innego orzeczenia.

Art. 33

1. Organ właściwy w myśl artykułu 31 ustęp 5 może przekazać opiekę lub kuratelę organowi drugiej Umawiającej się Strony, jeżeli osoba pozostająca pod opieką lub kuratelą ma miejsce zamieszkania lub pobytu albo majątek na terytorium tej Umawiającej się Strony. Przekazanie stanie się skuteczne, jeżeli organ wezwany przejmie sprawowanie opieki lub kurateli i zawiadomi o tym organ wzywający.
2. Organ, który stosownie do ustępu 1 przejął opiekę lub kuratelę, sprawuje ją zgodnie z prawem obowiązującym w jego państwie.

Rozdział trzeci. Sprawy majątkowe.

Art. 34. Forma czynności prawnej.

1. Forma czynności prawnej podlega prawu tej Umawiającej się Strony, które właściwe jest dla samej czynności. Wystarcza jednak zachowanie prawa tej Umawiającej się Strony, na której terytorium ma miejsce dokonanie czynności.
2. Forma czynności prawnej odnoszącej się do nieruchomości podlega prawu tej Umawiającej się Strony, na której terytorium nieruchomość jest położona.

Art. 35. Mienie nieruchome. Do stosunków prawnych dotyczących mienia nieruchomego właściwe są prawo i organy tej Umawiającej się Strony, na której terytorium mienie nieruchome jest położone.

Art. 36. Zobowiązania ze stosunków umownych.

1. Zobowiązania ze stosunków umownych podlegają prawu tego państwa, które zostanie wybrane przez strony. Jeżeli strony nie dokonały wyboru prawa, stosuje się prawo tej Umawiającej się Strony, na której terytorium ma miejsce zamieszkania, siedzibę lub gdzie została utworzona strona, która spełnia świadczenie mające podstawowe znaczenie z uwagi na treść zobowiązania. Do umowy o utworzeniu przedsiębiorstwa stosuje się prawo tej Umawiającej się Strony, na której terytorium przedsiębiorstwo to ma być utworzone.

2.

W sprawach wymienionych w ustępie 1 właściwy jest sąd tej Umawiającej się Strony, na której terytorium ma miejsce zamieszkania lub siedzibę pozwany. Właściwy jest również sąd tej Umawiającej się Strony, na której terytorium ma miejsce zamieszkania lub siedzibę powód, jeżeli na tym terytorium znajduje się przedmiot sporu albo majątek pozwanego.

Właściwość tę strony stosunku zobowiązaniowego mogą zmienić w drodze umowy.

Art. 37. Zobowiązania powstające wskutek czynów niedozwolonych (wskutek wyrządzenia szkody).

1. Zobowiązania powstające wskutek czynów niedozwolonych (wskutek wyrządzenia szkody) podlegają prawu tej Umawiającej się Strony, na której terytorium nastąpiło zdarzenie będące podstawą roszczenia o naprawienie szkody. Jednakże gdy powód i pozwany są obywatelami jednej Umawiającej się Strony, stosuje się prawo tej Strony.

2. W sprawach wymienionych w ustępie 1 właściwy jest sąd tej Umawiającej się Strony, na której terytorium nastąpiło zdarzenie będące podstawą roszczenia o naprawienie szkody lub na której terytorium pozwany ma miejsce zamieszkania lub siedzibę. Właściwy jest również sąd tej Umawiającej się Strony, na której terytorium ma miejsce zamieszkania lub siedzibę powód, jeżeli na tym terytorium znajduje się majątek pozwanego.

Rozdział czwarty. Sprawy spadkowe.

Art. 38. Zasada równości.

1. Obywatele jednej Umawiającej się Strony mogą nabywać na terytorium drugiej Umawiającej się Strony majątek i inne prawa w drodze dziedziczenia z mocy ustawy lub testamentu na tych samych warunkach i w tym samym zakresie jak obywatele tej Strony.

2. Obywatele jednej Umawiającej się Strony mogą dokonywać rozporządzeń na wypadek śmierci w stosunku do mienia znajdującego się na terytorium drugiej Umawiającej się Strony.

Art. 39. Prawo właściwe.

1. Stosunki prawne w zakresie dziedziczenia mienia ruchomego podlegają prawu Umawiającej się Strony, której obywatelem był spadkodawca w chwili śmierci.

2. Stosunki prawne w zakresie dziedziczenia mienia nieruchomego podlegają prawu Umawiającej się Strony, na której terytorium mienie to jest położone.

3. Ustalenie, czy rzecz wchodząca w skład spadku jest ruchomością czy nieruchomością, podlega prawu Umawiającej się Strony, na której terytorium rzecz ta się znajduje.

Art. 40. Przejście spadku na rzecz państwa. Jeżeli według prawa Umawiającej się Strony, określonego w artykule 39, spadkobiercą jest państwo, to mienie ruchome przypada Umawiającej się Stronie, której obywatelem był spadkodawca w chwili śmierci, a mienie nieruchome przypada Umawiającej się Stronie, na której terytorium jest położone.

Art. 41. Testament.

1. Zdolność do sporządzenia lub odwołania testamentu, jak również skutki prawne wad oświadczenia woli podlegają prawu Umawiającej się Strony, której obywatelem był spadkodawca w chwili sporządzenia lub odwołania testamentu.

2. Forma sporządzenia lub odwołania testamentu podlega prawu Umawiającej się Strony, której obywatelem był spadkodawca w chwili sporządzenia lub odwołania testamentu. Wystarczy jednak zachowanie prawa Umawiającej się Strony, na której terytorium testament został sporządzony lub odwołany.

Art. 42. Właściwość organów w sprawach spadkowych.

1. W sprawach spadkowych dotyczących mienia ruchomego właściwe są organy Umawiającej się Strony, której obywatelem był spadkodawca w chwili śmierci.

2. W sprawach spadkowych dotyczących mienia nieruchomości właściwe są organy Umawiającej się Strony, na której terytorium mienie to jest położone.

3. Jeżeli całe mienie ruchome pozostałe po śmierci obywatela jednej Umawiającej się Strony znajduje się na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, to na wniosek spadkobiercy postępowanie przeprowadzi organ tej Umawiającej się Strony, jeżeli wyrażą na to zgodę wszyscy znani spadkobiercy.

Art. 43. Otwarcie (ogłoszenie) testamentu. Testament otwiera (ogłasza) organ tej Umawiającej się Strony, na której terytorium znajduje się testament. Odpis testamentu oraz odpis protokołu otwarcia (ogłoszenia) przesyła się organowi właściwemu do przeprowadzenia postępowania spadkowego.

Rozdział piąty. Sprawy z zakresu prawa pracy.

Art. 44

1. Strony umowy o pracę mogą poddać stosunek pracy wybranemu przez siebie prawu.

2. Jeżeli nie dokonano wyboru prawa, zawarcie, zmiana i rozwiązanie (wygaśnięcie) umowy o pracę oraz roszczenia z niej wynikające podlegają prawu Umawiającej się Strony, na której terytorium praca jest, była lub miała być wykonywana. Jeżeli pracownik wykonuje pracę na terytorium jednej Umawiającej się Strony na podstawie umowy o pracę łączącej go z zakładem pracy, który ma siedzibę na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, zawarcie, zmiana i rozwiązanie (wygaśnięcie) umowy o pracę oraz roszczenia z niej wynikające podlegają prawu tej Umawiającej się Strony.

3.

W sprawach, o których mowa w ustępie 2, właściwe są sądy Umawiającej się Strony, na której terytorium praca jest, była lub miała być wykonywana. Właściwe są również sądy Umawiającej się Strony, na której terytorium ma miejsce zamieszkania lub siedzibę pozwany, jak również na której terytorium ma miejsce zamieszkania lub siedzibę powód, jeżeli na tym terytorium znajduje się przedmiot sporu albo majątek pozwanego.

Właściwość tę strony umowy o pracę mogą zmienić w drodze umowy.

Rozdział szósty. Postanowienia o kosztach i ułatwieniach procesowych.

Art. 45. Zwolnienie od złożenia kaucji na zabezpieczenie kosztów postępowania.

Obywatelom jednej z Umawiających się Stron, którzy występują przed organami drugiej Umawiającej się Strony, nie można nakazać złożenia kaucji na zabezpieczenie kosztów

postępowania tylko z tego powodu, że są cudzoziemcami lub że nie mają miejsca zamieszkania lub pobytu na terytorium tej Umawiającej się Strony, przed której organem występują.

Zwolnienie od kosztów sądowych.

Art. 46

1. Obywatele jednej Umawiającej się Strony korzystają na terytorium drugiej Umawiającej się Strony ze zwolnienia od kosztów sądowych oraz z prawa bezpłatnego zastępstwa procesowego na tych samych warunkach i w takim samym zakresie co obywatele tej Umawiającej się Strony.

2. Ułatwienia, o których mowa w ustępie 1, dotyczą wszystkich czynności postępowania w danej sprawie, włącznie z czynnościami egzekucyjnymi.

3. Zwolnienie od kosztów udzielone w określonej sprawie przez sąd jednej Umawiającej się Strony rozciąga się również na koszty powstałe w razie dokonywania czynności postępowania w tej samej sprawie na terytorium drugiej Umawiającej się Strony.

Art. 47

1. Dla uzyskania zwolnienia od kosztów lub przyznania bezpłatnego zastępstwa procesowego należy złożyć zaświadczenie o sytuacji osobistej, rodzinnej i majątkowej wnioskodawcy. Zaświadczenie takie wydaje właściwy organ tej Umawiającej się Strony, na której terytorium ma miejsce zamieszkania lub pobytu wnioskodawca.

2. Jeżeli wnioskodawca nie zamieszkuje ani nie przebywa na terytorium jednej z Umawiających się Stron, zaświadczenie może wydać przedstawicielstwo dyplomatyczne lub urząd konsularny tej Umawiającej się Strony, której obywatelem jest wnioskodawca.

3. Sąd orzekający o zwolnieniu od kosztów może żądać od organu, który wydał zaświadczenie, dodatkowych wyjaśnień lub uzupełnienia danych.

4. Jeżeli prawo jednej z Umawiających się Stron nie nakłada obowiązku złożenia zaświadczenia, o którym mowa w ustępie 1, wnioskodawca powinien wskazać w oświadczeniu swój stan rodzinny i majątkowy.

Art. 48

1. Obywatel jednej Umawiającej się Strony zamierzający ubiegać się o zwolnienie od kosztów lub bezpłatne zastępstwo procesowe przed sądem drugiej Umawiającej się Strony może zgłosić taki wniosek pisemnie lub ustnie do protokołu w sądzie właściwym według swego miejsca zamieszkania lub pobytu. Sąd ten przesyła właściwemu sądowi drugiej Umawiającej się Strony wniosek, wraz z zaświadczeniem określonym w artykule 47.

2. Wniosek wymieniony w ustępie 1 może być zgłoszony jednocześnie z pozwem lub wnioskiem wszczynającym postępowanie.

Art. 49 Sąd jednej Umawiającej się Strony, zobowiązując stronę zamieszkałą lub przebywającą na terytorium drugiej Umawiającej się Strony do uiszczenia kosztów sądowych lub do uzupełnienia braków pozwu lub wniosku, wyznacza równocześnie termin nie krótszy niż jeden miesiąc. Bieg terminu rozpoczyna się od daty doręczenia odpowiedniego wezwania.

Art. 50. Terminy.

1. Jeżeli sąd jednej Umawiającej się Strony wyznaczy stronie zamieszkałej na terytorium drugiej Umawiającej się Strony termin do dokonania czynności procesowej, to o zachowaniu terminu rozstrzyga data stempla urzędu pocztowego Umawiającej się Strony, z której terytorium zostało wystane wymagane pismo.

2.

W wypadku przekazania w określonym terminie żądanych przez sąd opłat i zaliczek na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, o zachowaniu wyznaczonego terminu rozstrzyga data wpłacania ich do banku

Umawiającej się Strony, na której terytorium zamieszkuje strona.

3. Do skutków uchybienia terminu sąd rozpoznający sprawę stosuje prawo swego państwa.

Rozdział siódmy. Uznawanie i wykonywanie orzeczeń.

Art. 51. Uznawanie orzeczeń w sprawach o charakterze niemajątkowym.

1. Prawomocne orzeczenia w sprawach cywilnych o charakterze niemajątkowym, wydane przez sądy jednej Umawiającej się Strony, podlegają uznaniu na terytorium drugiej Umawiającej się Strony bez przeprowadzania specjalnego postępowania o uznanie, jeżeli sądy drugiej Umawiającej się Strony nie wydały wcześniej prawomocnego orzeczenia w tej samej sprawie ani też nie były wyłącznie właściwe na podstawie niniejszej umowy, a w wypadku braku takiego uregulowania w umowie – na podstawie prawa wewnętrznego tej Umawiającej się Strony.

2. Prawomocne orzeczenia w sprawach rodzinnych o charakterze niemajątkowym wydane przez organy inne niż sądy jednej Umawiającej się Strony podlegają uznaniu na terytorium drugiej Umawiającej się Strony na zasadach określonych w artykułach 53–55. Takie orzeczenia mogą być jednak uznane bez przeprowadzania specjalnego postępowania o uznanie, jeżeli jest to dopuszczalne według prawa tej Umawiającej się Strony, na której terytorium ma nastąpić uznanie.

Uznawanie i wykonywanie orzeczeń.

Art. 52

1. Na warunkach przewidzianych niniejszą umową Umawiające się Strony uznają i wykonują na swym terytorium następujące orzeczenia wydane na terytorium drugiej Umawiającej się Strony:

1)

orzeczenia sądów w sprawach cywilnych,

2)

wyroki sądów w sprawach karnych, w części dotyczącej naprawienia szkody spowodowanej przestępstwem.

2. Za orzeczenia sądowe w rozumieniu ustępu 1 uważa się ugody zawarte (zatwierdzone) przed sądami w sprawach cywilnych o charakterze majątkowym i akty notarialne, które mają moc tytułu egzekucyjnego według prawa tej Umawiającej się Strony, na której terytorium zostały sporządzone, jak również ostateczne orzeczenia sądów gospodarczych, jeżeli są prawomocne i wykonalne.

Art. 53 Orzeczenia wymienione w artykule 52 podlegają uznaniu i wykonaniu na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, jeżeli:

1)

według prawa tej Umawiającej się Strony, na której terytorium orzeczenie zostało wydane, jest ono prawomocne i wykonalne, a w sprawach o alimenty – również orzeczenie nieprawomocne, o ile jest wykonalne;

2)

na podstawie niniejszej umowy, a w wypadku braku takiego uregulowania w umowie – na podstawie prawa Umawiającej się Strony, na której terytorium orzeczenie ma być uznane i wykonane, sprawa nie należy do wyłącznej właściwości organów tej Umawiającej się Strony;

3)

strona nie została pozbawiona możliwości obrony swych praw, a w razie posiadania ograniczonej zdolności procesowej – należytego przedstawicielstwa, a w szczególności strona, która nie uczestniczyła w postępowaniu, otrzymała wezwanie na rozprawę we właściwym czasie i trybie;

4)

ta sama sprawa między tymi samymi stronami nie została już prawomocnie osądzona przez sąd Umawiającej się Strony, na której terytorium orzeczenie ma być uznane i wykonane, i jeżeli między tymi samymi stronami nie zostało wcześniej wszczęte postępowanie przed sądem Umawiającej się Strony, na której terytorium orzeczenie ma być uznane i wykonane;

5)

orzeczenie sądu państwa trzeciego w tej samej sprawie między tymi samymi stronami nie było już uznane i wykonane na terytorium Umawiającej się Strony, gdzie orzeczenie ma być uznane i wykonane;

6)

przy wydaniu orzeczenia w sprawie, w której należało zastosować prawo drugiej Umawiającej się Strony, prawo to zostało zastosowane, chyba że zastosowane w sprawie prawo Umawiającej się Strony, której organ orzekał, nie różni się w sposób istotny od prawa drugiej Umawiającej się Strony.

Art. 54

1. Wniosek o uznanie i wykonanie orzeczenia może być złożony bezpośrednio we właściwym sądzie tej Umawiającej się Strony, na której terytorium orzeczenie ma być uznane i wykonane, lub też za pośrednictwem sądu, który rozpoznawał sprawę w pierwszej instancji.

2. Do wniosku należy dołączyć:

1)

orzeczenie lub jego uwierzytelniony odpis, wraz ze stwierdzeniem, że orzeczenie jest prawomocne i wykonalne, a w sprawach o alimenty, jeżeli orzeczenie jest nieprawomocne – stwierdzenie, że jest ono wykonalne, jeżeli nie wynika to z samego orzeczenia;

2)

dokument stwierdzający, że strona, przeciwko której wydane zostało orzeczenie i która nie uczestniczyła w postępowaniu, otrzymała wezwanie na rozprawę we właściwym czasie i trybie, zgodnie z prawem Umawiającej się Strony, na której terytorium orzeczenie zostało wydane; natomiast w wypadku ograniczonej zdolności procesowej strony – dokument stwierdzający, że strona ta była należycie reprezentowana;

3)

uwierzytelnione tłumaczenie wniosku oraz dokumentów wymienionych w punktach 1 i 2 na język tej Umawiającej się Strony, na której terytorium orzeczenie ma być uznane i wykonane.

Art. 55. Tryb uznawania i wykonywania orzeczeń.

1. Do uznania i wykonania orzeczenia właściwy jest sąd tej Umawiającej się Strony, na której terytorium orzeczenie ma być uznane i wykonane.
2. W postępowaniu o uznanie i wykonanie orzeczenia sąd ogranicza się do ustalenia spełnienia warunków przewidzianych w artykułach 53 i 54.
3. Do uznania i wykonania orzeczenia stosuje się prawo tej Umawiającej się Strony, na której terytorium orzeczenie ma być uznane i wykonane; dotyczy to także formy wniosku o uznanie i wykonanie orzeczenia. Do wniosku o uznanie i wykonanie orzeczenia należy dołączyć jego odpisy i odpisy załączników dla doręczenia uczestnikom postępowania.
4. Jeżeli na terytorium tej Umawiającej się Strony, której sąd wydał orzeczenie, egzekucja została zawieszona, to na terytorium drugiej Umawiającej się Strony zawieszają się postępowanie w sprawie o uznanie i wykonanie orzeczenia, a jeżeli toczy się już postępowanie egzekucyjne – zawieszają się to postępowanie.
5. Orzekając w sprawie o uznanie i wykonanie orzeczenia, sąd może żądać od stron wyjaśnień. Sąd ten może również żądać dodatkowych wyjaśnień od sądu, który wydał orzeczenie.

Wykonywanie orzeczeń o kosztach.

Art. 56

1. Jeżeli strona, która na podstawie artykułu 45 nie złożyła kaucji na zabezpieczenie kosztów postępowania, zostanie prawomocnym orzeczeniem sądu jednej Umawiającej się Strony zobowiązana do zapłaty tych kosztów, właściwy sąd drugiej Umawiającej się Strony orzeknie bezpłatnie na wniosek strony uprawnionej o przymusowej wykonalności orzeczenia o kosztach.
2. Kosztami postępowania są również koszty poświadczenia prawomocności i wykonalności orzeczenia oraz koszty tłumaczenia wniosku i wymaganych dokumentów.

Art. 57

1. Sąd, który rozstrzyga o wykonaniu orzeczenia o kosztach, ogranicza się do ustalenia, czy orzeczenie to jest prawomocne i wykonalne.
2. Do wniosku o wykonanie orzeczenia dołącza się orzeczenie lub uwierzytelniony odpis części orzeczenia, ustalającego wysokość kosztów, ze stwierdzeniem, że orzeczenie to jest prawomocne i wykonalne, oraz uwierzytelnione tłumaczenie wniosku i tych dokumentów.
3. Sąd tej Umawiającej się Strony, na której terytorium koszty postępowania zostały wyłożone zaliczkowo przez państwo, może zwrócić się do właściwego sądu drugiej Umawiającej się Strony o ściągnięcie tych kosztów. Sąd ten ściągnie te koszty zgodnie ze swym prawem bez pobierania opłat i przekazuje uzyskane kwoty przedstawicielstwu dyplomatycznemu lub urzędowi konsularnemu drugiej Umawiającej się Strony. Postanowienia ustępów 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

Część trzecia. Sprawy karne.

Rozdział pierwszy. Przejęcie ścigania karnego.

Art. 58. Obowiązek ścigania karnego.

1. Każda z Umawiających się Stron zobowiązuje się na wniosek drugiej Umawiającej się Strony do ścigania karnego, zgodnie ze swoim prawem, swych obywateli oraz innych osób mających miejsce stałego pobytu na jej terytorium, podejrzanych o popełnienie przestępstwa na terytorium wzywającej Umawiającej się Strony.

2. Umawiające się Strony mogą składać wnioski o przejęcie ścigania również w związku z takimi naruszeniami prawa, które według prawa wzywającej Umawiającej się Strony uważane są za przestępstwo, a według prawa wezwanej Umawiającej się Strony – tylko za wykroczenia.

3. Jeżeli z czynu, którego dotyczy przejęte ściganie karne, wynikają roszczenia odszkodowawcze i złożone zostały odpowiednie wnioski o odszkodowanie, włącza się je do przejętego postępowania.

4. Każda z Umawiających się Stron zobowiązuje się na wniosek drugiej Umawiającej się Strony do przejęcia i rozpatrzenia sprawy, zgodnie ze swoim prawem, swych obywateli oraz innych osób mających miejsce stałego pobytu na jej terytorium, którzy nie osiągnęli wieku warunkującego odpowiedzialność karną, podejrzanych o popełnienie na terytorium wzywającej Umawiającej się Strony czynów zabronionych pod groźbą kary.

Art. 59. Wniosek o przejęcie ścigania karnego.

1. Wniosek o przejęcie ścigania karnego powinien zawierać:

1)

oznaczenie organu wzywającego,

2)

imię i nazwisko osoby podejrzanej, jej obywatelstwo, miejsce zamieszkania lub miejsce pobytu oraz inne możliwie dokładne dane osobowe,

3)

opis i kwalifikację prawną czynu, w związku z którym zostaje złożony wniosek o przejęcie ścigania karnego, ze wskazaniem skutków jego popełnienia oraz wyrządzonej szkody.

2. Ponadto do wniosku dołącza się:

1)

tekst przepisów karnych, a w miarę potrzeby, i innych przepisów strony wzywającej istotnych dla ścigania karnego,

2)

akta sprawy lub ich uwierzytelnione odpisy oraz dowody,

3)

wnioski o odszkodowanie oraz w miarę możliwości informacje dotyczące wysokości szkody,

4)

wnioski osób pokrzywdzonych o ściganie, jeżeli prawo strony wezwanej tego wymaga.

Art. 60. Przekazanie osób podejrzanych.

1. Jeżeli w chwili złożenia wniosku o przejęcie ścigania karnego osoba podejrzana jest tymczasowo aresztowana na terytorium wzywającej Umawiającej się Strony, należy spowodować jej przekazanie wezwanej Umawiającej się Stronie.

2. Jeżeli w chwili złożenia wniosku o przejęcie ścigania karnego osoba podejrzana przebywa na wolności na terytorium wzywającej Umawiającej się Strony, Strona ta, w razie potrzeby, podejmie zgodnie ze swoim prawem działanie w celu jej powrotu na terytorium wezwanej Umawiającej się Strony.

Art. 61. Zawiadomienie o wynikach ścigania karnego. Wezwana Umawiająca się Strona zawiadomi wzywającą Umawiającą się Stronę o orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie. Na wniosek wzywającej Umawiającej się Strony przesyła się odpis tego orzeczenia.

Art. 62. Następstwa przejęcia ścigania karnego. Po przejęciu ścigania karnego właściwe organy wzywającej Umawiającej się Strony nie mogą prowadzić postępowania przeciwko tej samej osobie o ten sam czyn, chyba że we wniosku o przejęcie ścigania karnego strona

wzywająca zastrzegła, iż może ponownie podjąć postępowanie w razie zawiadomienia przez stronę wezwaną o odmowie wszczęcia lub umorzeniu postępowania.

Rozdział drugi. Wydanie w celu ścigania karnego i wykonania wyroku.

Wydanie osób.

Art. 63

1. Umawiające się Strony wydają sobie wzajemnie na wniosek, stosownie do postanowień niniejszej umowy, osoby znajdujące się na ich terytorium, w celu przeprowadzenia postępowania karnego lub wykonania wyroku.

2. Wydanie w celu przeprowadzenia postępowania karnego następuje z powodu takich czynów, które według prawa obu Umawiających się Stron są przestępstwami zagrożonymi karą pozbawienia wolności na czas powyżej jednego roku lub karą surowszą.

3. Wydanie w celu wykonania wyroku następuje z powodu takich czynów, które są przestępstwami według prawa obu Umawiających się Stron, i jeżeli osoba, której wydania się żąda, została skazana na karę co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności lub na karę surowszą.

Art. 64

1. Wydanie nie następuje, jeżeli:

1)

osoba, której wydania zażądano, jest obywatelem wezwanej Umawiającej się Strony,

2)

zgodnie z prawem wezwanej Umawiającej się Strony postępowanie karne nie może być wszczęte lub wyrok nie może być wykonany z powodu przedawnienia lub innych ustawowych przyczyn,

3)

na terytorium wezwanej Umawiającej się Strony przeciwko osobie, której wydania zażądano, o ten sam czyn przestępny został wydany prawomocny wyrok lub postanowienie o umorzeniu postępowania,

4)

postępowanie karne wszczyna się z oskarżenia prywatnego,

5)

wydanie jest niedopuszczalne według prawa wezwanej Umawiającej się Strony.

2. Wydania można odmówić, jeżeli:

1)

przestępstwo zostało popełnione na terytorium wezwanej Umawiającej się Strony,

2)

na terytorium wezwanej Umawiającej się Strony przeciwko osobie, której wydania zażądano, o ten sam czyn przestępny toczy się postępowanie karne.

3. Jeżeli wydanie nie następuje, wezwana Umawiająca się Strona zawiadomi o tym wzywającą Umawiającą się Stronę, podając podstawy odmowy wydania.

Art. 65. Wniosek o wydanie.

1. Wniosek o wydanie powinien zawierać:

1)

oznaczenie organu wzywającego,

2)

imię i nazwisko osoby, wobec której skierowano wniosek o wydanie, dane o jej obywatelstwie, miejscu zamieszkania lub pobytu, inne dane osobowe, a także w miarę możliwości rysopis tej osoby, jej fotografię i odciski palców,

3)

opis popełnionego przestępstwa i kwalifikację prawną czynu,

4)

dane o rozmiarze wyrządzonej szkody materialnej.

2. Do wniosku o wydanie w celu przeprowadzenia postępowania karnego dołącza się uwierzytelniony odpis postanowienia o tymczasowym aresztowaniu z opisem czynu przestępnego oraz tekst przepisów prawnych dotyczących czynu popełnionego przez osobę, której wydania się żąda.

3. Do wniosku o wydanie w celu wykonania wyroku dołącza się uwierzytelniony odpis prawomocnego wyroku oraz tekst przepisów karnych, które były podstawą skazania. Jeżeli skazany rozpoczął odbywanie kary, należy podać, jaką część kary odbył.

Art. 66. Dodatkowe informacje do wniosku o wydanie. Jeżeli otrzymane informacje nie są wystarczające do rozstrzygnięcia wniosku o wydanie, wezwana Umawiająca się Strona może żądać dodatkowych informacji i określić do ich przedstawienia termin do jednego miesiąca. Termin ten może być przedłużony z ważnych przyczyn.

Aresztowanie w celu wydania.

Art. 67 Po otrzymaniu wniosku o wydanie wezwana Umawiająca się Strona podejmie niezwłocznie środki zgodnie ze swoim prawem celem aresztowania osoby, której wydania się żąda, z wyjątkiem wypadków, gdy zgodnie z niniejszą umową wydanie nie może nastąpić.

Art. 68

1. W wypadkach niecierpiących zwłoki aresztowanie osoby, której wydania się żąda, może nastąpić także przed otrzymaniem wniosku o wydanie, jeżeli wzywająca Umawiająca się Strona wyraźnie o to wystąpi, powołując się na postanowienie o tymczasowym aresztowaniu lub na prawomocny wyrok stanowiący podstawę wniosku o wydanie. O aresztowanie wystąpić można drogą pocztową, telegramem, telefaksem lub przy pomocy innych środków.

2. Właściwe organy wymiaru sprawiedliwości każdej z Umawiających się Stron mogą postanowić o tymczasowym aresztowaniu osoby przebywającej na jej terytorium również bez wystąpienia przewidzianego w ustępie 1, jeżeli istnieją dostateczne dane wskazujące na to, że popełniła ona na terytorium drugiej Umawiającej się Strony przestępstwo uzasadniające wydanie.

3. O aresztowaniach dokonanych stosownie do ustępów 1 i 2 należy niezwłocznie zawiadomić drugą Umawiającą się Stronę.

Art. 69. Zwolnienie osoby aresztowanej.

1. Umawiająca się Strona, do której zwrócono się z wnioskiem o wydanie, może zwolnić osobę aresztowaną stosownie do artykułu 67, jeżeli w terminie określonym w artykule 66 nie otrzymano dodatkowych informacji, o które ta Strona wystąpiła.

2. Osobę aresztowaną stosownie do artykułu 68 ustęp 1 i 2 zwalnia się, jeżeli wniosek o jej wydanie nie wpłynie w terminie jednego miesiąca od dnia, w którym druga Umawiająca się Strona została powiadomiona o tymczasowym aresztowaniu.

Art. 70. Odroczenie wydania. Jeżeli osoba, której wydania się żąda, została pociągnięta do odpowiedzialności karnej lub skazana na terytorium wezwanej Umawiającej się Strony za popełnienie innego przestępstwa, jej wydanie może ulec odroczeniu do zakończenia

postępowania karnego lub odbycia całej kary albo zwolnienia tej osoby przed ukończeniem odbywania kary.

Art. 71. Wydanie czasowe.

1. Jeżeli odroczenie wydania, o którym mowa w artykule 70, mogłoby spowodować przedawnienie ścigania karnego lub poważnie utrudniałoby postępowanie karne, osoba, której wydania się żąda, może być na uzasadniony wniosek wydana czasowo.

2. Osoba wydana czasowo zostanie przekazana z powrotem niezwłocznie po zakończeniu czynności procesowych, dla których przeprowadzenia została wydana, nie później jednak niż w ciągu trzech miesięcy od dnia wydania czasowego. W uzasadnionych wypadkach termin ten może być przedłużony przez wezwaną Umawiającą się Stronę.

Art. 72. Zbieg wniosków o wydanie. Jeżeli wydania tej samej osoby domaga się kilka państw, wezwana Umawiająca się Strona rozstrzygnie, któremu z państw osobę tę wyda. Przy podejmowaniu takiej decyzji bierze się pod uwagę wszystkie okoliczności, w szczególności obywatelstwo danej osoby, miejsce popełnienia i charakter przestępstwa.

Art. 73. Ograniczenie ścigania osoby wydanej.

1. Osoba wydana nie może być bez zgody Umawiającej się Strony, która ją wydała, pociągnięta do odpowiedzialności karnej, poddana wykonaniu kary, jak również wydana innemu państwu z powodu przestępstwa popełnionego przed wydaniem, innego niż to, za które została wydana.

2. Zgoda Umawiającej się Strony, która wydała osobę, nie jest wymagana, jeżeli:

1)

osoba wydana nie opuściła w ciągu jednego miesiąca od zakończenia postępowania karnego lub wykonania kary terytorium wzywającej Umawiającej się Strony; do tego terminu nie wlicza się czasu, w którym osoba wydana nie mogła bez swej winy opuścić terytorium wzywającej Umawiającej się Strony,

2)

osoba wydana opuściła terytorium wzywającej Umawiającej się Strony, lecz na terytorium to dobrowolnie powróciła.

Art. 74. Wykonanie wydania. Wezwana Umawiająca się Strona zawiadomi wzywającą Umawiającą się Stronę o miejscu i dacie wydania. Jeżeli wzywająca Umawiająca się Strona nie przejmie osoby podlegającej wydaniu w terminie piętnastu dni od daty ustalonej dla wydania, osoba ta może być zwolniona.

Art. 75. Ponowne wydanie. Jeżeli osoba wydana uchyli się w jakikolwiek sposób od postępowania karnego lub od wykonania kary i powróci na terytorium wezwanej Umawiającej się Strony, zostanie ona wydana na ponowny wniosek bez przesyłania dokumentów przewidzianych w artykule 65.

Art. 76. Zawiadomienie o wyniku postępowania karnego. Wzywająca Umawiająca się Strona zawiadomi niezwłocznie wezwaną Umawiającą się Stronę o wyniku postępowania karnego przeciwko osobie wydanej i na wniosek prześle odpis orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.

Art. 77. Tranzyt.

1. Każda z Umawiających się Stron zobowiązana jest na wniosek drugiej Umawiającej się Strony wydać zezwolenie na tranzyt przez swoje terytorium osób wydanych przez państwo trzecie wzywającej Umawiającej się Stronie. Wezwana Umawiająca się Strona może nie udzielić zezwolenia, jeżeli stosownie do niniejszej umowy nie istnieje obowiązek wydania.

2. Wniosek o zezwolenie na tranzyt składa się i rozpatruje w takim samym trybie jak wniosek o wydanie.

3. Wezwana Umawiająca się Strona dokonuje tranzytu w taki sposób, jaki jej najbardziej odpowiada.

Art. 78. Koszty wydania i tranzytu. Koszty wydania ponosi ta Umawiająca się Strona, na której terytorium koszty te powstały. Koszty tranzytu ponosi wzywająca Umawiająca się Strona.

Rozdział trzeci. Postanowienia szczególne dotyczące pomocy prawnej w sprawach karnych.

Art. 79. Czasowe przekazywanie osób pozbawionych wolności.

1. Jeżeli konieczne jest przesłuchanie w charakterze świadka osoby pozbawionej wolności na terytorium wezwanej Umawiającej się Strony, właściwe organy tej Umawiającej się Strony mogą zarządzić przekazanie tej osoby na terytorium wzywającej Umawiającej się Strony. Osoba ta będzie pozostawać w areszcie i po zakończeniu przesłuchania zostanie niezwłocznie przekazana z powrotem.

2. W razie konieczności przesłuchania w charakterze świadka osoby pozbawionej wolności na terytorium państwa trzeciego, właściwe organy wezwanej Umawiającej się Strony udzielą zezwolenia na tranzyt tej osoby przez terytorium swego państwa.

Art. 80. Wydawanie przedmiotów.

1. Umawiające się Strony zobowiązują się, na wniosek, do wzajemnego wydawania przedmiotów, które służyły do popełnienia przestępstwa, przedmiotów uzyskanych z przestępstwa lub uzyskanych w drodze ich wymiany albo jako wynagrodzenie za nie, jak również innych przedmiotów stanowiących dowody rzeczowe w postępowaniu karnym toczącym się na terytorium wzywającej Umawiającej się Strony. Przez przedmioty rozumie się również pieniądze i papiery wartościowe.

2. Wezwana Umawiająca się Strona może czasowo odroczyć wydanie przedmiotów albo może je wydać na czas określony, jeżeli są one niezbędne w innym postępowaniu karnym.

3. Prawa osób trzecich do przedmiotów, które zostały wydane drugiej Umawiającej się Stronie, pozostają nienaruszone. Po zakończeniu postępowania karnego przedmioty te zostają zwrócone tej Umawiającej się Stronie, która je wydała, lub za zgodą tej Strony – bezpośrednio osobom uprawnionym.

4. Przy wydawaniu przedmiotów stosownie do niniejszego artykułu nie mają zastosowania przepisy prawne Umawiających się Stron ograniczające wwóz i wywóz tych przedmiotów.

5. Jeżeli wyrażono zgodę na wydanie osoby w celu ścigania karnego, wydanie przedmiotów powinno nastąpić w miarę możliwości jednocześnie z wydaniem tej osoby. Wydanie przedmiotów ma miejsce również w wypadku, gdy wydanie osoby, na które wyrażono zgodę, nie może nastąpić z powodu jej śmierci lub ucieczki.

Art. 81. Obecność przedstawicieli umawiających się stron przy udzielaniu pomocy prawnej. Przedstawiciele jednej Umawiającej się Strony mogą być obecni, za zgodą organu centralnego drugiej Umawiającej się Strony, przy wykonywaniu na jej terytorium wniosków o udzielenie pomocy prawnej.

Art. 82. Zawiadomienia o wyrokach i inne informacje.

1. Umawiające się Strony zawiadamiają się wzajemnie o prawomocnych wyrokach wydanych przez sądy jednej Umawiającej się Strony wobec obywateli drugiej Umawiającej się Strony.

2. Umawiające się Strony udzielają sobie na uzasadniony wniosek informacji o karalności i prawomocnych wyrokach wydanych przez sądy jednej Umawiającej się Strony wobec osób niebędących obywatelami wzywającej Umawiającej się Strony, jeżeli przeciwko tym osobom toczy się postępowanie karne na terytorium wzywającej Umawiającej się Strony.

3. Umawiające się Strony przesyłają sobie wzajemnie, w miarę możliwości, na wniosek, odciski palców osób wymienionych w ustępach 1 i 2.

Art. 83. Informacje o skazaniach. Umawiające się Strony przesyłają sobie wzajemnie, na wniosek, uzasadniony celami postępowania karnego, informacje o skazaniach obywateli drugiej Umawiającej się Strony, jak również informacje o późniejszych orzeczeniach dotyczących wyroków, o ile te informacje podlegają rejestracji według prawa wezwanej Umawiającej się Strony.

Art. 84. Wykorzystanie przekazanych informacji. Informacje przekazane stosownie do artykułów 82 i 83 mogą być wykorzystane wyłącznie w celu, dla którego zostały przekazane, i nie mogą być udostępnione trzeciemu państwu bez zgody Umawiającej się Strony, która udzieliła tych informacji.

Rozdział czwarty. Przekazywanie osób skazanych na karę pozbawienia wolności w celu odbycia kary.

Zasady ogólne.

Art. 85

1. Umawiające się Strony zobowiązuje się, zgodnie z postanowieniami niniejszej umowy, do wzajemnego przekazywania osób skazanych na karę pozbawienia wolności przez sąd jednej Umawiającej się Strony (zwanej dalej Państwem wydania wyroku), będących obywatelami drugiej Umawiającej się Strony – w celu odbycia kary na terytorium tej Strony (zwanej dalej Państwem wykonania wyroku).

2. Niniejszy rozdział ma zastosowanie również do osób mających miejsce stałego pobytu na terytorium Państwa wykonania wyroku.

Art. 86 Z wnioskiem o przekazanie skazanego w celu odbycia kary może wystąpić zarówno Państwo wydania wyroku, jak i Państwo wykonania wyroku.

Art. 87. Prawa skazanego.

1. Skazany, a także jego przedstawiciel lub bliski krewny (współmałżonek, rodzice, dzieci, przysposabiający, przysposobiony, rodzeństwo, dziadkowie, wnuki) mogą występować do właściwych organów każdej z Umawiających się Stron o rozważenie możliwości wystąpienia z wnioskiem o przekazanie skazanego.

2. Właściwe organy Państwa wydania wyroku powiadomią skazanego o jego prawie, o którym mowa w ustępie 1, oraz o skutkach prawnych przekazania.

Art. 88. Tryb porozumiewania się. W sprawach objętych niniejszym rozdziałem porozumiewają się: ze strony Rzeczypospolitej Polskiej – Ministerstwo Sprawiedliwości, a ze strony Federacji Rosyjskiej – Prokuratura Generalna.

Art. 89. Wniosek o przekazanie i załączniki.

1. Wniosek o przekazanie skazanego sporządza się w formie pisemnej.

2. Do wniosku Państwa wydania wyroku załącza się:

1)

uwierzytelniony odpis wyroku podlegającego wykonaniu, wyroki wyższych instancji, jeżeli były wydane, a także stwierdzenie, że wyrok jest prawomocny,

2)

tekst przepisów prawnych, na podstawie których osoba została skazana na karę pozbawienia wolności,

3)

dokument stwierdzający, jaka część kary została wykonana oraz jaka część kary podlega wykonaniu,

4)

dokument stwierdzający wykonanie kary dodatkowej, jeżeli została orzeczona,

5)

dokument o wyrażeniu zgody na przekazanie podpisany przez skazanego, a w wypadku przewidzianym w artykule 90 punkt 2 – przez jego przedstawiciela,

6)

dokument poświadczający obywatelstwo skazanego lub miejsce jego stałego pobytu, jeżeli takim dysponuje,

7)

inne dokumenty, które mogą mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia wniosku o przekazanie.

3. Do wniosku Państwa wykonania wyroku załącza się:

1)

dokument poświadczający obywatelstwo skazanego lub miejsce jego stałego pobytu,

2)

tekst przepisów prawnych, z których wynika, że czyn, za który nastąpiło skazanie na karę pozbawienia wolności, jest przestępstwem w Państwie wykonania wyroku.

W wypadku uwzględnienia wniosku Państwo wydania wyroku dołącza do zawiadomienia o swojej zgodzie dokumenty wymienione w ustępie 2 punkty 1–5.

4. Każda z Umawiających się Stron może żądać nadesłania dokumentów wymienionych w ustępach 2 i 3 przed wystąpieniem z wnioskiem o przekazanie lub przed podjęciem decyzji w przedmiocie przekazania.

5. O wnioskach i decyzjach podjętych przez Państwo wydania wyroku lub Państwo wykonania wyroku zawiadamia się skazanego w formie pisemnej.

Art. 90. Warunki przekazania. Przekazanie skazanego, stosownie do postanowień niniejszego rozdziału, nastąpi, jeżeli:

1)

wyrok jest prawomocny, a okres pozostałej do odbycia kary pozbawienia wolności wynosi co najmniej sześć miesięcy,

2)

zgodę na przekazanie wyraził skazany, a jeżeli nie jest on zdolny do wyrażenia skutecznej prawnie zgody – zgodę wyraził jego przedstawiciel ustawowy,

3)

czyn, za który nastąpiło skazanie, jest karalny sędownie również według prawa Państwa wykonania wyroku lub byłby karalny, gdyby został popełniony na terytorium Państwa wykonania wyroku,

4)

wykonanie kary nie uległo przedawnieniu według prawa jednej z Umawiających się Stron,

5)

wyrok nie został wydany pod nieobecność skazanego,

6)

osoba nie została w Państwie wykonania wyroku prawomocnie skazana lub uniewinniona za ten sam czyn ani też postępowanie nie zostało umorzone,

7)

zdaniem wezwanej Umawiającej się Strony nie będzie to zagrażało jej suwerenności, bezpieczeństwu, porządkowi publicznemu lub innym ważnym interesom albo nie będzie

pozostawać w sprzeczności z podstawowymi zasadami prawa lub międzynarodowymi zobowiązaniami tej Strony.

Art. 91. Przekazanie. W wypadku uwzględnienia wniosku o przekazanie skazanego właściwe organy Umawiających się Stron określą termin, miejsce i tryb przekazania skazanego, a w razie potrzeby uzgodnią z zainteresowanymi państwami sprawę tranzytu.

Art. 92. Wykonywanie wyroku.

1. Jeżeli nastąpi przejęcie wykonania wyroku, to sądy Państwa wykonania wyroku określą podlegającą wykonaniu karę pozbawienia wolności w wymiarze określonym w wyroku sądu Państwa wydania wyroku.

2. Na poczet kary pozbawienia wolności określonej przez Państwo wykonania wyroku zalicza się część kary, którą skazany odbył w Państwie wydania wyroku.

3. Jeżeli ustawodawstwo Państwa wykonania wyroku przewiduje za dany czyn maksymalny wymiar kary pozbawienia wolności niższy od wymienionego w wyroku, sąd wymierza karę pozbawienia wolności w maksymalnej wysokości przewidzianej w ustawodawstwie tego Państwa za popełnienie danego czynu.

4. Jeżeli według ustawodawstwa Państwa wykonania wyroku za popełnienie danego czynu nie jest przewidziana kara pozbawienia wolności, sąd wymierza na podstawie swego ustawodawstwa karę najbardziej zbliżoną do kary wymienionej w wyroku.

5. Na skutek przejęcia wykonania wyroku przez Państwo wykonania wyroku skazany nie może być w żadnym wypadku w sytuacji mniej korzystnej od tej, w jakiej by się znajdował w razie dalszego wykonywania wyroku w Państwie wydania wyroku.

6. Orzeczoną wyrokiem karę dodatkową, która nie została wykonana, wymierza sąd Państwa wykonania wyroku, jeżeli kara taka jest przewidziana przez ustawodawstwo tego Państwa w razie popełnienia danego czynu. Postanowienia ustępów poprzedzających stosuje się odpowiednio.

Art. 93. Zawiadomienie o rozpatrzeniu wniosku. Państwo wykonania wyroku zawiadamia w możliwie krótkim czasie Państwo wydania wyroku, w jakim zakresie wnioski o przejęcie wykonania wyroku został uwzględniony. Całkowita lub częściowa odmowa wymaga uzasadnienia.

Art. 94. Warunki i tryb wykonania kary. Warunki i tryb wykonania kary określa prawo Państwa wykonania wyroku.

Art. 95. Gwarancje skazanego. Skazany przekazany w celu odbycia kary w Państwie wykonania wyroku nie może być ponownie pociągnięty do odpowiedzialności karnej za ten sam czyn, z wyjątkiem wypadku, gdy wyrok w tej sprawie został uchylony i przewidziane jest nowe postępowanie sądowe lub przygotowawcze.

Art. 96. Warunki stosowania ułaskawienia i amnestii.

1. Ułaskawienie skazanego może nastąpić w Państwie wykonania wyroku. Państwo wydania wyroku może zwrócić się do Państwa wykonania wyroku z postulatem ułaskawienia.

2. Państwo wykonania wyroku stosuje wobec skazanego amnestię wydaną zarówno w Państwie wykonania wyroku, jak i w Państwie wydania wyroku.

Art. 97. Zmiana wyroku.

1. Do zmiany wyroku przejętego do wykonania właściwe wyłącznie jest Państwo wydania wyroku. Państwo wydania wyroku zawiadamia niezwłocznie Państwo wykonania wyroku o zmianie wyroku przejętego do wykonania.

2. Państwo wykonania wyroku niezwłocznie odstąpi od wykonywania kary po otrzymaniu zawiadomienia od Państwa wydania wyroku, że został wydany wyrok, na mocy którego kara nie podlega wykonaniu.

3. Jeżeli po przekazaniu skazanego w celu odbycia kary wyrok zostanie uchylony w Państwie wydania wyroku i przewidziane jest nowe postępowanie przygotowawcze lub sądowe, odpis wyroku w tym przedmiocie oraz inne niezbędne materiały przesyła się Państwu wykonania wyroku, w celu podjęcia decyzji o pociągnięciu go do odpowiedzialności zgodnie z ustawodawstwem tego Państwa.

Art. 98. Zawiadomienia o wykonywaniu wyroku. Państwo wykonania wyroku zawiadamia Państwo wydania wyroku:

1)

o odbyciu kary przez skazanego,

2)

jeżeli skazany zbiegł lub w inny sposób uchylił się od wykonywania kary,

3)

o wykonywaniu wyroku – na wniosek Państwa wydania wyroku.

Art. 99. Skutki prawne przejęcia wykonania wyroku. W stosunku do osoby przekazanej w celu odbycia kary do Państwa wykonania wyroku skutki prawne skazania są takie same jak w stosunku do osób skazanych w tym Państwie za popełnienie takiego czynu.

Art. 100. Koszty wykonania wyroku. Koszty związane z przekazaniem skazanego i odbywaniem kary ponosi ta Umawiająca się Strona, na której terytorium koszty te powstały.

Art. 101. Zakres czasowy. Postanowienia tego rozdziału stosuje się także do osób, które zostały skazane przed wejściem w życie niniejszej umowy.

Część czwarta. Postanowienia końcowe.

Sporządzono w Warszawie dnia 16 września 1996 r. w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim i rosyjskim, przy czym obydwie teksty mają jednakową moc.

Art. 102 Umowa niniejsza nie narusza praw i obowiązków Umawiających się Stron wynikających z innych zawartych przez nie umów międzynarodowych.

Art. 103 Wątpliwości, które mogą powstać w związku z interpretacją lub stosowaniem postanowień niniejszej umowy, będą przedmiotem wzajemnych konsultacji.

Art. 104 Umowa niniejsza podlega ratyfikacji i wejdzie w życie po upływie sześćdziesięciu dni od dnia wymiany dokumentów ratyfikacyjnych. Wymiana dokumentów ratyfikacyjnych nastąpi w Moskwie.

Art. 105 Umowa niniejsza zawarta jest na okres pięciu lat. Obowiązywanie umowy przedłuża się automatycznie każdorazowo na następny pięcioletni okres, jeżeli żadna z Umawiających się Stron nie zawiadomi na piśmie drugiej Umawiającej się Strony na sześć miesięcy przed upływem danego okresu o swoim zamiarze rozwiązania umowy.

Art. 106

1. Z dniem wejścia w życie niniejszej umowy traci moc w stosunkach między Umawiającymi się Stronami Umowa między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Związkiem Socjalistycznych Republik Radzieckich o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych i karnych, podpisana w Warszawie dnia 28 grudnia 1957 r.

2. Utrata mocy umowy, o której mowa w ustępie 1, nie pozbawia skuteczności prawnej orzeczeń organów jednej Umawiającej się Strony, uznanych i wykonywanych na terytorium drugiej Umawiającej się Strony na podstawie tej Umowy.

Strona główna - <http://alimenty.net>